

*Als primers lectors d'Àngels caiguts.
Gràcies per haver estat els primers a caure*

Pensen que soc morta.

Segueixo estesa a la caixa de càrrega del camió, amb el cap recolzat sobre la falda de la mare. La llum de l'alba li remarca les arrugues de la cara i n'accentua el gest de dolor. El retruny dels motors m'envia una vibració a tot el cos, que noto dèbil i pesat. El vehicle on viatgem és part de la caravana de la resistència: mitja dotzena de camions i furgonetes serpentegen entre els cotxes abandonats que col·lapsen la sortida de San Francisco. Darrere nostre, el niu dels àngels encara crema a l'horitzó, moments després del contraatac amb què la humanitat els ha agafat desprevinguts.

Hi ha tot de papers de diari enganxats als aparadors de les botigues que trobem pel camí, i que conformen un passadís d'on desborden records del Gran Atac. No em cal llegir els titulars per saber què hi diu. Durant els primers dies, quan els periodistes encara no havien deixat d'informar, ningú no es desenganxava de les notícies.

«PARÍS CREMA, NOVA YORK S'INUNDA,
MOSCOU ES PERD ENTRE LES RUNES.»

«QUI VA MATAR GABRIEL, EL MISSATGER DE DÉU?»

«ELS MÍSSILS NO SÓN RIVAL PER ALS ÀNGELS.»

«ELS NOSTRES DIRIGENTS POLÍTICS S'HAN ESFUMAT.»

« LA FI DELS TEMPS JA ÉS AQUÍ.»

Passem de llarg tres vianants calbs, que caminen embolcallats amb llençols de color gris. Amb cinta adhesiva, enganxen pertot arreu els fulletons de propaganda bruts i arrugats d'un dels cultes a l'apocalipsi. Entre els grups de vàndals, els cultes i la resistència, em pregunto quant de temps passarà fins que tothom s'identifiqui amb un grup o amb un altre. Suposo que ni tan sols la fi del món ens pot arrabassar la necessitat d'un sentiment de pertinença.

Els membres del culte s'aturen a la vorera per mirar com els avança el

camió, ple a vessar de passatgers.

En les condicions en què ens trobem, la meva família i jo devem semblar ben poca cosa: una mare espantada, una filla adolescent de cabells foscos i una nena de set anys en un vehicle ple d'homes armats. En qualsevol altre moment, hauríem estat com tres ovelles envoltades de llops, però, avui, tot plegat ens confereix allò que la gent anomenaria «presència».

Alguns dels homes que viatgen amb nosaltres duen roba de camuflatge i van armats amb rifles. D'altres porten metralladores que no han deixat d'apuntar al cel des que hem abandonat el niu. A molts dels soldats, la resistència els deu haver rescatat dels carrers, perquè van plens dels tatuatges típics dels vàndals i que ells mateixos s'han fet cremant-se la pell fins a deixar-s'hi marques; una per cada persona que han assassinat. Sorprenentment, fins i tot aquests homes es mantenen a una distància prudencial d'on som.

La mare segueix gronxant-se endavant i endarrere, proferint càntics en idiomes inventats. Està així des que hem perdut de vista el niu, que les flames deuen seguir consumint. Canta sense parar, ara fort i ara més fluix, com si estigués tenint una discussió acalorada amb Déu —o amb el dimoni, potser.

Una llàgrima li cau de la barbata sobre el meu front; és evident que té el cor trencat. Trencat per mi, per la filla de disset anys a qui havia encomanat cuidar la família.

Per a ella, ara no soc més que un cos inert que el dimoni li ha lliurat. És molt probable que mai no oblidi com en Raffè em carregava morta entre els braços, amb les ales fosques de ratpenat il·luminades per les flames.

Em pregunto què pensaria la mare si algú li digués que en Raffè era un àngel que va acabar amb unes ales de dimoni a l'esquena després que li pareessin una trampa. Li resultaria encara més estrany, potser, que algú li expliqués que no soc morta de veritat, sinó que, senzillament, m'ha paralytitzat la picada d'un híbrid d'àngel i escorpí? Segurament pensaria que la persona que l'hi explica és tan boja com ella.

La Paige està asseguda als meus peus. Sembla congelada. Té la mirada perduda i manté l'esquena completament recta, tot i els sotrats del camió. És com si s'hagués desconnectat del món.

Els soldats, grossos i forts, se la miren de tant en tant com nens petits que treuen el cap de sota la manta del llit. La meva germana sembla una nina malmesa i cosida que acaba de sortir d'un malson. No puc ni imaginar-me què li deuen haver fet perquè hagi acabat tan trencada. Hi ha una part de mi que voldria saber-ne més, però l'altra prefereix mantenir-se en la ignorància.

Omplo els pulmons d'aire. Tard o d'hora m'hauré d'aixecar. He de tornar a fer front a la realitat, no tinc cap altra sortida. Els efectes de la paràlisi es van

esvaint. No crec pas que estigui en condicions de córrer una maratón, però seré capaç de bellugar-me.

M'incorporo.

Suposo que, si ho hagués pensat bé abans de moure un dit, m'hauria preparat per a la cridòria. La mare és, amb diferència, la que xiscla més histèrica. Té tensos tots i cadascun dels músculs del cos i els ulls oberts de bat a bat. Està aterrida.

—No passa res —li dic—, estic bé. Em costa articular les paraules, però almenys estic contenta de no semblar una zombi.

La situació seria divertida si no fos per una idea que em ve de cop i que em fa tocar de peus a terra: ara, vivim en un món en què qualsevol podria matar una noia com jo només per considerar que té alguna cosa estranya o antinatural.

Aixeco les mans per indicar a tots que es calmin. Provo d'adreçar-los unes paraules tranquil·litzadores, però el meu intent es perd entre els xiscles. Sembla que el pànic s'estén molt ràpid, en un espai petit com aquest.

Els refugiats retrocedeixen fins al fons del vehicle. Diria que alguns fins i tot semblen preparats per saltar del camió en marxa.

Un soldat amb grans i la pell greixosa m'apunta amb el rifle. L'agafa amb força, disposat a segar la seva primera vida.

Havia subestimat per complet fins on pot arribar un sentiment tan primitiu com la por, que ara pesa en l'aire que ens envolta. Aquesta gent ho ha perdut tot: la família, la seguretat, el seu déu... I ara, un cadàver torna a la vida davant seu.

—Estic bé —articulo les paraules tant com puc. Miro el soldat fixament, tractant de convèncer-lo que el que ha passat no té res de sobrenatural—. Estic viva.

Hi ha un moment en què no sé si es calmaran o em faran fora del camió a trets. Encara duc l'espasa d'en Raffè penjada a l'esquena sota l'americana, la qual cosa em fa sentir més segura, tot i que tinc clar que no em servirà pas per aturar bales.

—Au, va —intento mantenir un to de veu amable i moure'm molt a poc a poc—. Estava inconscient, res més.

—Estaves morta —diu el soldat de pell pàl·lida, que sembla tenir ben bé la meva edat.

Algú copeja el sostre del camió.

Fem un salt de l'ensurt i per un moment temo que el soldat premerà el gallet per accident.

El vidre de seguretat que ens separa del conductor llisca i en Dee surt de darrere. Em mira amb posat preocupat, però és difícil prendre-se'l

seriosament amb els cabells vermells i les pigues de nen petit que li omplen la cara.

—Ei! —crida—. Aparteu-vos de la noia morta. És propietat de la resistència.

—Sí —afegeix en Dum des de la cabina del conductor—. La necessitem per practicar-li autòpsies i coses per l'estil. Us penseu que és fàcil, trobar una donzella assassinada per un príncep dels inferns? —Com de costum, no soc capaç de distingir-los l'un de l'altre, així que els assigno el nom de manera aleatòria.

—Res de matar la noia morta —diu en Dee—. Sí, va per tu, soldat. — Assenyala el noi amb el rifle i se'l queda mirant amb cara de pocs amics. El més normal seria que el seu aire de Ronald McDonald i els sobrenoms de Tweedledee i Tweedledum els restessin autoritat, però, d'alguna manera, els bessons són capaços de deixar les bromes de costat i adoptar un aspecte amenaçador en qüestió d'instants. Si més no, espero que això que diuen de l'autòpsia sigui una broma...

Els camions s'aturen en un pàrquing. Els ocupants del vehicle comencen a examinar l'indret on hem aparcat i sembla que s'obliden de mi per un instant.

L'edifici de tova que s'alça davant meu em sona molt. No és el centre on vaig estudiar, però hi he passat moles vegades per davant; és l'institut de Palo Alto, que els alumnes solíem anomenar «Paly».

Mitja dotzena de camions i furgonetes aparquen al nostre costat. Per la seva banda, el soldat jove segueix amb els ulls clavats en mi, tot i que ha abaixat el rifle, que ara sosté en un angle de quaranta-cinc graus.

La gent ens mira fixament mentre espera que la caravana aparqui. Tots m'havien donat per morta en veure'm en braços d'un dimoni alat, que en veritat era en Raffe. Em sento molt observada, així que m'assec al banc del camió, al costat de la meva germana.

Un dels homes allarga la mà cap a mi per tocar-me el braç. Potser només vol veure si conservo l'escalfor al cos o si, per contra, estic freda com la mort.

En un tancar i obrir d'ulls, la Paige se li encara i l'expressió se li transforma en la d'un depredador a punt d'atacar. Les seves dents metàl·liques i afilades brillen a cada moviment que fa i la converteixen en una amenaça encara més seriosa.

Tan aviat com l'home es fa enrere, torna a adoptar aquell posat inofensiu de nina de drap. Ell se'ns queda mirant, primer l'una i després l'altra, tot buscant pistes que responguin les mil preguntes que li passen pel cap. Al pàrquing, tothom ha vist l'escena, i ara ja és massa tard: tenim posats a sobre tots els ulls de la resistència.

Benvinguts al circ.